

1 עכ 119

אחרי 4 שנות כהונה מסכם אורי אבנרי את דעתו על עמיתיו

● אבא אבן (המערך, מפא"י) — 54, אמן הדיבור. בלתי-פופולרי. אינו משיב נע, מפני שהוא מדבר על כל נושא — הזוהר בביאורה ובעיית התה במשרדה חוזר — בדיוק באותו סיגנון ובאותה אהבה למליים. לא פעם נידמה בעת הנאום שהוא אומר דבר אחד — ובעת קריאת הפרוטוקול מסתבר כי אמר למעשה את ההיפך. מבחינת הרמה התרבותית, הוא עולה פי עשרה על הח"כ הממוצע — והוא דואג לכך שאיש לא ישכח זאת. מתייחס לכנסת בכבוד פורמלי, לפי המסורת הבריטית.

● בנימין אבניאל (גח"ל — חרות), 63, לא ברור מה הוא עושה בחרות, כי מבחינת האופי יכול היה למצוא את מקומו גם במע"י או אצל הליברלים. יורר ועדת הכלכלה, העוסקת כמעט אך ורק בני עניינים של מה-בכך, מפני שמע"י דואגת להעביר כל עניין כלכלי חשוב לתועלת הכספים, בה יש לה שלטון מוחלט. הלך לגבות תרומות לגח"ל מקואופרטיב מסמל אשר ענייניו כפופים לוועדת-הכלכלה. מסמל את שיתוף-הפעולה ההדוק בין מע"י וגח"ל.

● שניאור זלמן אברמוב (גח"ל — ליברלים) — 76, משפטן, אהרונם בדרך כלל בעניינים שהוא מבין בהם — תכונה נדירה בכנסת. דובר לעניין, מבלי להבריק. אפשר להקשיב לנאומיו.

● אהרון אהרון (המערך — מפא"י) — 45, סגן שר-החקלאות. כמעט ולא נראה בכנסת. נציג קבוצת-הלחץ של עסקני הנאה — יישובת העובדות, פעיל לטובת חוק המושבים וחוקי-דרכי דומים. נאם פעמיים-שלוש בכל תקופת הכנסת השישית.

● משה אונא (המפד"ל) — 67, אחד מאבות חוק לשון הרע, הפתיע אותי לי טובה. כיושר-ראש ידעת החוקה, חוק ומשפט עשה עבודה טובה. מאז המלחמה, היה אחד מאנשי-השלום העיקריים המצטיים ב-

כמו הרופאים. אין חברי-הכנסת אוהבים להעריך איש את תכונות רעהו. פועל כאן כלל של "שמור לי ואשמור לך", כלל המשתרע מקיר אל קיר. אולם מאחורי הקלעים יש בכנסת הסכמה מוחלטת כמעט על רמתו וערכו של כל אחד מחבריה.

בעמודים אלה מוגש מיסמך שהוא על כן. מיוחד במינו — הערכה של כל חברי-הכנסת.

בידי חבר-הכנסת האחד שהשתתף בכל הישיבות. שהקשיב לכל הנאומים.

השבוע מרכיבות כל המפלגות את רשימות-המועמדים שלהן. רוב חברי-הכנסת המתוארים כן ייבחרו אוטומטית מחדש. לציבור הרחב אין כל השפעה על כך. אבל הציבור זכאי לדעת מי ומי הם האנשים המתמנים השבוע על-ידי מנגוני המפלגות כנציגיו.

גשאר חסיד השלטון הגס, בלי חוכמות. פיקח ומסוכן.

★★★

● ארי אנקוריון (המערך — מפא"י) — 61, האיש שנכנס לכנסת במקומו של לוי אשכול ז"ל. קודם לכן נכנס לכנסת במקומו של משה שרת ז"ל. בכנסת מתלור צצים שגולדה צריכה להיזהר ממנו. משפטן, חיזור.

★★★

● יוחנן ברר (גח"ל — חרות) — 64, מן הרגע הראשון של הכנסת השישית, בלט כאיש הקנוניות, שורת-רמזימות של ברור אוניה. עוד לפני שנתכנסה הכנסת, העביר את כל עמדות-המפתח בה לידי מפא"י, תמורת נזיד-עושים לגח"ל. שרתף לשינוי התקנון, לסתימת הפה, למימוני-החירות העקום. בכנסות קודמות היה נואם מזהיר בענייני כלכלה, אך בכנסת השישית הפך צל של עצמו. כמעט ואי-אפשר לעקוב אחרי נאומיו.

★★★

● אריה בהיר (המערך — רפ"י) — 63, חיזור. לא ברור מדוע נכנס לרשימת רפ"י. תפס את מקומו של יזהר סמילנסקי, אחרי שזה יצא לתופשה של שנה, והכרחנו אותו להפטר. עוד נציג של קבוצת-הלחץ של עסקני ההתיישבות העובדת.

★★★

● יוסף בורג (מפד"ל) — 60, שר הסעד. מורה בנימנסיה, משכיל יותר מרוב הח"כים. לוקח את ענייני הלחץ ברצינות, אך אינו מסוגל לו מוכן ללחום המעמס בממשלה. איש הסטאטוס קוו בכל מצב.

★★★

● מרדכי ביבי (המערך — אחדות העבודה) — 47, משפטן ממוצא עיראקי. הגיע לכמה עמדות-מפתח בזכות מוצאו ה"עתי. רציני, משתולל, אך רחוק מהבריק.

★★★

● אברהם ביטון (המערך — אחדות העבודה) — 45, מושך תשומת-לב מפני שהוא יושב במשך רוב זמן המליאה, בפונה של הגנה, שקוע במחשבה עמוקה. מקריאות-הביניים שלו מסתבר כי אינו מבין את רוב המדובר. לא ברור איך הגיע לי כנסת, ולמה. נאם נאום אחד בשנה, בערך, כך שכל נאום שלו עלה למדינה כ-15 אלף לירות.

★★★

● אריה בן-אדינור (גח"ל — חרות) — 56, סגן יורר הכנסת לפתע, מבלי הומור. בעלותו נאום, הופך לדמוג שוביניסטי סטי בנוסח בגין, בעל כושר ריטורי לא-מבוטל. אחד מעמודי-התווך של שיתוף-הפעולה מפא"י-חרות.

★★★

● דויד בן-גוריון (ממשיכי רפ"י) — 73, בא ליישובות הכנסת לפתע, מבלי שאיש יידע מדוע, מושך מייד את כל תשומת-הלב אליו, קם ויוצא אחרי כמה דקות — ושוב אין איש יודע למה. מפתיע לפעמים בצעירות הופעתו, בהשוואה לגילו — אך כשהוא נואם הוא חוזר על אותו מצע צאת שיגרתיות של "עם סגולה". מעציב לראותו במצב זה.

★★★

● ישראל שלמה (מפד"ל) — 59, סגן שר-הפנים, למעשה שר הפנים בפועל. בענייני המינהל הפנימי הר כיווץ לא פעם שהוא קרוב לדיעותיו על הרפרומות הדרושות, אך לא היה לו הזדמנות ללחום על כך. שנון, פיקח, פולמוסן המצוייד בכל אבזרי הפילפול התלמודי, לא יעשה קאריירה במפלגתו, כי אין מאחוריו קבוצת-הלחץ.

★★★

● מרדכי בן-פורת (המערך) — 46, אחד הספרדים המעטים בי כנסת שאינם "ספרדים מקצועיים". בשטח המצומצם של עניני הרשויות המקומיות

גשאר חסיד השלטון הגס, בלי חוכמות. פיקח ומסוכן.

★★★

● ארי אנקוריון (המערך — מפא"י) — 61, האיש שנכנס לכנסת במקומו של לוי אשכול ז"ל. קודם לכן נכנס לכנסת במקומו של משה שרת ז"ל. בכנסת מתלור צצים שגולדה צריכה להיזהר ממנו. משפטן, חיזור.

★★★

● שישנה ארבל-אדמוזינינו (המערך — אחדות העבודה) — 43, ניהלה את המערכה הגדולה לסידור חדר פינג-פונג בכנסת, למורת רוחם של נהגי-השרים. שהי חדר שימש עד אז חדר מנוחה בשבילם. (מאז החדר ריק, ואיש אינו משחק). בעלת רצון טוב והסרה כישורים אחרים. אחת מקבוצת "הספרדים המקצועיים" שהמפלגות נותנות להם להתבטא כשמדובר על עידוד הילודה, שכונות העוני ונושאים דומים. שי איש אינו מתכוון לפעול ברצינות לתיקונם. יש כמה מקרי אלפי איש במדינה שיכלו למלא תפקיד זה באותו כשירות.

★★★

● משה ארם (המערך — אחדות העבודה) — 73, איש הגורדיה הישנה, ישר מאר, בעל דיעות שלא השתנו מזה הרבה

גוברין

שנים, נאמן לגישתו המתונה בענייני ערי ביים, לוקח את השלום ברצינות.

★★★

● ראובן ארוי (המערך — מפד"ל) — 62, המשפטן של מפ"ם. כמו כל אנשי מפ"ם, מסוגל לתרק כל דבר. הצליח לעשות את המעבר מאופוזיציה פושרת לתמיכה נלהבת בשלטון. רציני בענייני משפטים.

★★★

● זלמן ארן (המערך — מפא"י) — 70, המלמד הגדול, איש התודעה היהודית. פיטר למרות גילו הצטיין בכושר-ליימה. בייחוד נגד הסתדרות המורים. העביר בי-כנסת השישית חוקים חשובים יותר מכל שר אחר (הרפורמה בחינוך).

★★★

● מנחם בגין (חרות) — 56, הנואם בה"א הידיעה של הכנסת, השתתף

כנסת, בניגוד לדמוג נבוב מסוגו של יצחק רפאל, הנואם המשועמם ביותר בכנסת, מר דים את מאויניו גם כאשר הוא אומר דברים נבונים.

★★★

● ברוך אוניה (המערך — מפא"י) — 64, הקומיסאר העיקרי של מפא"י בי כנסת. האיש האחרון לכך שהכנסת תאשר כחות-מגומי כל דבר העולה על דעת ה שלטון. אבי כל יקונויות יסתמת פה האופוזיציה בכנסת, חוק חיוך ודברי נועם. עליו נאמר: "ברעם יתחוך לך את הגרון בסכין חלודה. אוניה ינעץ לך סכין בגב, אך לפני כן ידאג לחטא אותה, כדי שלא תמות בהרעלת-דם. חלילה".

★★★

● יגאל אלון (המערך — אחדות העבודה) — 51, מצליח בהופעותיו בכנסת. גמיש, חלק, מרגיע את הרחות ואומר לכל אחד את אשר הוא רוצה לשמוע. נץ ל-נצים ויונה ליונים, לפעמים באותו נאום עצמו.

★★★

● שזומית אדוני (המערך — מפא"י) — 41, מומחית ליחסי-דיבור. בני תה את הקאריירה שלה על כך שהיא מותחת ביקורת על מפלגתה, בידועה היטב היכן בדיוק הגבול. כמה פעמים, בלהט דיבוריה, עברה גבול זה והרגיזה את ראשי מפלגתה יותר מדי (כמו בעניין ביאפרה), אך בכל פעם מיהרה לחזור אל התחום המותר. הי תה בסדר בעניינים של כפייה דתית וזכויות האזרח, אך בהצבעות המכריעות הצביעה לא פעם נגד העמדה של עצמה או עלמה מהאולם. ראשי מפא"י אינם אוהבים לא תה, אך סובלים אותה כרע שנהכרה, כדי למשוך קולות של שותרי-שינוי, שהיו אחרת יתנינם לאופוזיציה אמיתית.

★★★

● ספריאדיון אלוזובי (קדימה ופיתוח) — 56, סוכן של מפא"י, במובן הגרוע ביותר של המילה. לא בא כמעט לכנסת, משרת נאמן של השלטון, קיבל במשך כל תקופת הכנסת השישית הוראות מאמנון לין, שישב לידו. הערבים קוראים לו "זנב". מעולם לא התמרמר על איזה עולל שהוא שנעשה לערבים; מעולם לא התערב כאשר העלינו פרשה הנוגעת לגורלו של ערבי ישראלי ועמדנו מול מבול של קריאות-ביניים משמציית.

★★★

● אריה אריאב (המערך — מפא"י) — 48, אחד האנשים הסימפאטיים בכנסת. בעל דיעות הקרובות לשלנו בעניין שלום ישראלי-פלסטין. אך אינו מדבר על כך ב-כנסת. עד שקיבל את המקד סגן שר קליט העליה, הנותן לו עיסוק של כמש, הוא התענה בכנסת. לא הגיע בה לכלל ביטוי של ממש. מרגש כשהוא מדבר על עניין יהודי ברית-המועצות, שם שהה כמזכיר בשגרירות.

★★★

● נסים אליעזר (ל"ע) — 50, בא במקור מנגון עממי רב, בעל אופק צר מאד ובי-סחון עצמי רב, מאר, אנטי-ערבי קיצוני, קרוב לחרות בסיגנונו ובדבריו. קורא קרי את-ביניים על עזול כלשהו, אם הקורבן הוא ערבי. סמל ההידרדרות של ל"ע ממפלגה ליברלית מתונה למפלגה לאומית קיצונית, התובעת התנחלות בשטחים, קביעת עובדות, זכו וכו'.

★★★

● יוסף אלמוגי (המערך — רפ"י) — 59, בוס במלוא מובן המילה, איש-השלטון גם כאשר היה להלכה באופוזיציה. אמרו שהוא השתנה, עד שהפך שר-העבודה והביא את חוק מסי-המפלגות. אז נתגלה כי